

Oheň a ľad

(Monika Smyčková, 35 rokov, Tekovské Lužany)

Oheň a ľad. Ona je zapálená až príliš, z jeho strany ide chlad. Chcela by, aby to bolo naopak. Lenže je v nej až moc - moc citu. Naučila sa príliš milovať. Živé tvory, ľudí, seba a... jeho. Stále čaká a dúfa...

Oheň je červený, ľad modrý. Poznáte dvojplamene? Sú zobrazované rovnako. Prečo tomu tak je? Sú to protichodné póly? Nerozumie tomu a momentálne tomu ani rozumieť nechce. Lebo čím viac si zisťuje na túto tému, tým viac ho chce...

Prešlo 8 dní odkedy mu napísala poslednú správu. Myslíte si, že je kludnejšia? Vôbec nie. Trhá jej to srdce na kusy. Každý deň jej idú slzy z očí. Snaží sa plakať v tichosti. Inak by si vyčítala, že plače pred deťmi. Zase. Kvôli nemu. Všetko. Myslí len na to, ako veľmi rada by mu napísala hoc len obyčajné „ahoj.“ Ale načo sakra? Načo? Nič by neodpísal. Nič... A ona musí byť silná, hoci nechce...

SEN:

Zobúdzam sa s búšením srdca. „Len sen. Bol to len sen...“ opakujem si v myšlienkach.

Spávala som pri nočnej lampe, avšak je na baterky a vybila sa. Zrejme to spôsobilo moju nočnú moru...

Začiatok sna si nepamätám. Ja a môj kamarát hovoriaca mačka sme dostali nápad ako pomôcť ale už neviem komu ani s čím. Kráčali sme cez krásny zelený les. Tam sme streli psa, ktorého som sa bála. –Bol to doberman. Avšak pes bol krotký ako baránok. Tiež sme mali dávnejšie dobermana. Napadlo mi, ako píšem tieto riadky. Možno to bol on...

Kúsok ďalej bol zase... nevedela som mu prísť na meno. Panter? Leopard? Nie to bolo také tučnejšie mäsitejšie. Žeby jaguár? Akú farbu má jaguár? Pozerám si teraz fotky a áno jaguár... Moja kamoška mačka sa mu snažila ujsť ako ju začal naháňať. Nakoniec sa jej podarilo ujsť a mne tiež. Jaguár si ľahol medzi stromy a len na nás zaujato pozeral. Zaujímavé je, že pracujem na hale, ktorá sa volá Jaguár a tiež sa pred ňou snažím ujsť. Dať výpoveď... žeby znamenanie, že sa mi to podarí?

Neskôr sa les začal meniť na temné miesto. Stromy už neboli také zelené, povedala by som skôr, že začali vädnúť, a po našej lavici som si všimla vrch z kostí a očí... Hovorím, že sa chcem otočiť. „Nie, už sme skoro tam.“ Povedala mačka. Nakoniec sme prišli k hradu. Zdesene som naň hľadela. Niečo také som tuším nevidela ani v hororoch, ktoré som kedysi zbožňovala. Teraz mi chýba odvaha ich pozeráť... Hrad bol celý krvavý, na ňom veľké oči, ktoré nás sledovali a hromada kostier mŕtvych ľudí. Akoby čisté peklo...

Chceli sme sa otočiť, ale v tom vyšlo z neho okolo 10 ľudí, teda skôr démoni. „Telo“ mali totiž krvavé a hnijúco vyzerajúce. Nepamätám si, ako hrad vyzeral stavbovo. Možno trochu ako bratislavský. Témovo mi pripomínal hrad Ariel a neskôr Titanic. Avšak bol to môj domov. Zrejme, lebo ma volali. „Ariel, Ariel...“ kričali (milujem Ariel lebo má červené vlasy a to sú tie, ktoré mi najviac idú, a do ktorých sa môj dvojplameň zamiloval. Aspoň som si to myslela...). Odmietli sme ísť dnu, tak vošli späť do hradu s tým, že veď ona príde. Ako sa stratili za zavretými dverami, išli sme cez most a ukradli peniaze, ktoré boli hneď v oknách. Potom sme chceli utiecť, ale mačka už nebola mačka ale zajac. Taktiež hovoriaci... (zajac pre mňa symbolizuje môj dvojplameň, keďže je odo mňa o 6 rokov mladší...)

Tušila som, že sme zablúdili v zlom svete tým, ako sme vzali tie peniaze. Nepokradneš. Prikázanie. Vedela som, že na mobile nebudem mať signál. Zajac to chcel skontrolovať. Zrazu sa mi stratil z dosahu. Začala som panikáriť, možno aj plakať... Predo mnou sa objavil akýsi postarší muž a ochotne mi povedal, že mi ho pomôže nájsť. Našli sme ho, ale začal sa meniť

na obyčajného zajaca. Zrazu tam tých ľudí, ktorý mi chceli pomôcť bolo viac. Povedali mi: „Ešte musíte dorásť na tú ich otázku!“ Nespomínam si, že by mi démoni z toho temného hradu nejakú otázku vôbec položili...

Koniec sna...

* * * * *

Ako tínedžerka som mala sen. Teda, niekoľko snov. Všetkých som sa vzala, keď som sa zoznámila s bývalým. Tak ako mnoho žien, uprednostnila som rodinný život pred kariérou. Milovala som čítať a dokonca písať poviedky. Zatiaľ som si svoj veľký sen niečo uverejniť či dokonca vydať nespĺnila. Ale neprestávam veriť...

Môj vzťah s otcom mojich detí nevyšiel. Bolo tam veľa nepochopenia na oboch stranách. O tom ale nie je tento príbeh...

Vyrástla som na rozprávkach a snívala o princovi na bielom koni. Teda, viete ako to myslím. Verila som, že partner má byť len jeden za celý život a za každú cenu som chcela zachrániť svoj vzťah a hlavne biologickú rodinu, ktorá bola pre mňa všetkým. Keď som už ale ďalej nemohla, začala som Boha prosiť o to, aby mi ukázal cestu. Do života mi vstúpil muž. Poznala som ho z práce, kde robil údržbára/elektrikára. Začal mi písať a ja som odpisovala zo zvedavosti, zistiť, o čo mu ide. Neskôr som si ako potvrdenie, či mám oňho bojovať pýtala vidieť na aute ŠPZ 666. A tak teraz už 4 roky blúdím v otázkach? Poslal mi ho Boh alebo Satan? Je číslo 666 satanské alebo anjelské? Mám schizofréniu alebo dar???

Pred pár rokmi mi diagnostikovali poruchu s príznakmi schizofrénie. Dvakrát som sa liečila, pričom pri druhom raze mi bolo povedané, že ak sa to zopakuje, uznajú ma za schizofreničku. Stalo sa, ale do nemocnice som tentokrát nešla...

Lieky som nebrala pravidelne. Chvíľu bolo dobre a potom... Z mobilu som začala vnímať rôzne znaky. Hlavne, keď niečo bolo 3x. 3x je vraj potvrdenie od anjelov... chodil mi dvojfarebný štít (myslela som, že o mňa bojuje dobro a zlo). Niečo, čo vyzeralo ako klince (3x), ďalej lopata (3x)... myslela som, že si kopec vlastný hrob. Prečo???

Mám jeden veľký sen. Vidieť – Boha a nebo, ale aj to zlé – peklo a démonov. A podať o tom svedectvo... Veľakrát som sa Boha pýtala: „Prečo sa ukážeš druhým a mne nie? Prečo?“ Tak veľmi sa bojím smrti. Tak veľmi. Kde sa ocitnem po nej...

Posledné dni som mala pocit, že Boh mi to chce splniť. Neskutočne rýchlo mi tlklo srdce, hrialo ma na ňom akoby som mala priloženú dobreženie žehličku. A ja som si to chvíľkami užívala. Napriek strachu, že dostanem infarkt. Lenže kam, kam by som išla? Tie ustavičné otázky: „Ozaj by toto Boh po tebe chcel? Stretnúť sa a potom ťa uzdraviť? A ak si len chorá, nebude to samovražda? Ako samovrah skončíš v pekle...“ Chvíľkami som si to teplo užívala a chvíľkami sa bála, že skutočne dostanem infarkt a skončím v pekle...

Dcérka mi raz vysvetľovala jednu rozprávku, kde jedna postavička skončila s jedným bielym a druhým fialovým krídlom (ako ja milujem fialovú) a dokonca vyzerala pomätená. Vraj tak skončila lebo ju chceli všade – aj v pekle aj v nebi. Mala dcérku – biele a červené krídlo (ako moja dcérka ľúbi červenú). Dcérka nedávno začala navštevovať kostolík. Ďalej mala syna, ktorý skončil bez krídiel. Môj synček vôbec neverí v Boha...

A potom tu bol on. Jej muž – prezlečený za zajaca. Tiež skončil bez krídiel. Vraj po mojej smrti začal byť zlý...

Ja vlastne ani neviem, aký môj dvojplameň vôbec je. Neviem o ňom takmer nič ale verím, že raz sa dozviem pravdu.

Po tejto rozprávke som mala pocit, že musím BOJOVAŤ. Zachrániť seba, deti, jeho... ostatných... všetkých... Ľudia sú zlí. Láska sa vytráca. Všetci vieme, kto vládne v tomto svete. Všetci...

Moja „schizofrénia“ spočíva v tom, že veľa vecí, ktoré mi prídu do cesty, mám pocit, že súvisia so mnou. Ale tak to učí aj ezoterika, nie? Kde je pravda? Som chorá, alebo len vnímam veci inak ako druhí???

* * * * *

Volám sa Monika Smyčeková, mám 35 rokov a 2 krásne detičky. Bývame v rodinnom dome aj s otcom mojich detí. Som zamestnaná vo firme, ktorá sa zaoberá výrobou cukríkov. V súčasnosti som práceneschopná kvôli psychickým problémom. Vždy som niekde v hĺbke duše verila na anjelov, démonov, čarodejnice, rôzne tvory a v neposlednom rade na satana a Boha. Samozrejme, boli tu aj pochybnosti ale na koho sa obrátite, keď vám je ťažko, nikoho nemáte a potrebujete pomoc? Jedného dňa som svojho toxického vzťahu už mala dosť a začala Boha prosiť, nech môjho partnera zmení. Vždy mi do hlavy prišla odpoveď: „Ja ho zmeniť nemôžem...“ ako píšem tieto slová, prišlo mi dejavú ako ja píšem na notebooku poviedku, dcérka sa učí a mne prebleslo hlavou: „Toto sa už stalo. Si o krok bližšie k cieľu.“ a ďalej mi Boh hovorí: „To musí chcieť on sám.“ A tak som už neprosila o jeho zmenu, ale len o to, aby mi ukázal cestu...

Písal sa 30.január 2020. Prišla mi nevinná správa:

„Ahoj“

„Ahoj“

„Ako sa máš? 😊 Aký si mala deň?“

„Dá sa. Rušný. A ty?“

„Ja sa mám super 😊. A deň taktiež rušný ale tak to znamená, že rýchlo ubehol.“

Písali sme si 4 hodiny. Nevinná konverzácia časom prerastala v niečo iné. A dost' rýchlo.

Úžasne sa mi s ním písalo. Mala som pocit, že ho poznám veky.

„Však samozrejme 😊 a na víno si ma prečo nevolala?“ 😊

„Čo si nedáš s priateľkou víno?“

„Tú som zavrel do pivnice, takže môžem aj s nejakou inou 😊.“

„Takže máš?“ vyzvedala som prekvapene. „Že do pivnice. Čo si ty nejaký maniak?“

„Nie nemám teraz žiadnu vážnu známosť 😊. A či som maniak neviem to mi povedz ty“

Konverzácia postupovala, posielali sme si fotky, vídávali sa v práci... Začalo to prerastať v niečo šteklivejšie.

Na jednu moju fotku reagoval:

„Aký pekný svetrík máš. Aj vlasy sa mi páčia“

„Ďakujem“

„Hmmm“

„A okrem svetra a vlasov nič? No pekne.“ posmutnela som. „Mne sa najviac páči, že po dlhej dobe fotka, na ktorej mám pekný úsmev a za to vd'ačím tebe“

„Veď celá ty. To ti musí byť jasné podľa tej reakcie... Či si čakala niečo ako hmmm ten svetrík toho veľa zakrýva?... Ten úsmev sa mi páči a som rád, že som sa oň zaslúžil.“

„Čo mi čítaš myšlienky? Áno, také niečo... Aj ja som rada. Ani nevieš ako.“

„No asi čítam tak hneď mi to napadlo len som to nepísať hneď 😊“

„Prečo? Aby som sa neurazila?“

„Áno“

„Dobre si spravil. Nikdy nevieš či môj pohľad nezabíja“

„Tak je na mne určite vidno, že by som také niečo chcel 😊 ale nechcem byť protivný neviem ako to berieš 😊. Tak lebo mne je teraz tak nejak teplo a srdce mi bije“

„To už ty musíš vedieť prečo. Mne tiež. Len ja od toho čakám viac. Nie len sex... A nechcem byť ľahká korisť“

„Však ani ja nemyslím len na to len proste keď som videl tú fotku tak to malo taký efekt na mňa, že chcem rozhodne vidieť viac. Chápeš ma 😊. Za ľahkú korisť ťa nepovažujem, to by sme sa inak bavili ak vôbec“

„Všetko má svoj čas. Dobre som rada, že sme si to ujasnili.“

„Ty vieš ako ma trýzniť... tak to aj ja“

„Sa trýznime navzájom. Nemáme si čo vyčítať. Pravda je taká, že keby si tu tak za tieto krásne posledné dni asi hneď na teba skočím...“

Dozvedela som sa ale, že je možné, že má priateľku či dokonca snúbenicu. A už to išlo. Už boli pochybnosti. Zadaného chlapa som nikdy nechcela. Rozbíjať niekomu vzťah. Ale ako sa vraví, čo najviac odsudzujete, kludne sa môže stať aj vám.

Povedala som mu, že v práci nechcem budiť pozornosť. Ale Boh to zrejme nepochopil, alebo má zmysel pre humor. Vymkla som si totiž kľúče v skrinke a mala som požiadať údržbára, nech mi to príde otvoriť. A tak sme sa spolu ocitli na ženskej šatni a dobre sa smiali na tom, že nechcem budiť pozornosť.

K nášmu prvému stretnutiu došlo 12.februára 2020. On sa snažil ma dostať a ja premáhať, aby som odolala. Víno, sviečka, film, objatia, bozky... Cítila som sa neskutočne dobre.

Medzičasom ku mne začali chodiť anjelské čísla, napr. 222,333,444 a iné... plus pre mňa dôležité čísla, ktoré som si ja dala ako znamenia 116, 611 (on je narodený 6.11.), 446, 67 a iné... Anielen čísla. Rôzne znamenia, rezonujúce piesne, texty, citáty, jeho meno som počúvala skoro každý deň. Mala som pocit, že snád každý druhý človek mužského pohlavia sa volá ako on. Jednou takou piesňou bola napríklad pieseň od Markoz (môj dvojplameň sa

volá Marek) – Kedyž príbeh končí... V piesni spieva ako veľmi ju chce, že sú spriaznené duše, ďalej o rande, ako ju opíja vínom a užijú si pri sviečke... Natoľko mi to rezonovalo, že som začala veriť, že aj my dvaja sme Spriaznené duše. Neskôr som natrafila na „druhú polovičku“ a „dvojitý plameň“, ktorý som neriešila, lebo som nechápala pojmu. Hľadala som vtedy niečo o čísle 222 – *Význam 222 je tiež spojený s konceptom lásky dvojitého plameňa. Môže to byť znamenať, že ste našli svojho partnera a druhú polovicu, bez toho, aby ste si toho boli vedomí.*

Moje prvé vedomé stretnutie s pojmom dvojplameň bolo 8.júna.2020. Zdôverila som sa sestre, že som asi stretla svoju druhú polovičku a ona sa ma opýtala, či poznám dvojplamene? Vtedy som si o tom ale neštudovala nič viac... V tom čase sme už s Marekom mali za sebou niekoľko stretnutí (samozrejme so všetkým, čo k tomu patrí), niekoľko nedorozumení a taktiež som sa presťahovala do podnájmu. Avšak s Marekom som sa natoľko pochytila, že dňa 23.mája 2020 mi dal zbohom. Nasledovalo prosíkanie a milióny správ z mojej strany, no neúspešne. Skončila som v nemocnici po tom, čo som v očiach ľudí začala vidieť drobné iskričky (mama mi neskôr povedala, že aj ona to vidí, a že to je aura. Dokonca sa čudovala, že som to nikdy predtým nevidela). Zľakla som sa toho a už to išlo. Stále väčší strach, čo sa deje...

10.júna 2020 som išla do práce na nočnú a diali sa tam veľmi zvláštne veci. Čas išiel veľmi pomaly, všetky tie svetlá, ktoré blikali... Nová kolegyňa (Zlatica)... Mala som pocit, že tie svetlá musím nasledovať. Že anjeli sa dorozumievajú svetlami a zvukmi. A že Zlatica je môj duchovný sprievodca. Mala som pocit, že ma volajú so sebou. Ničomu som ale nechápala, tak som odmietla.

Ráno po nočnej som vonku videla úplne iných neznámych ľudí pod strieškou, pár známych a potom jednu kolegyňu, ktorá mi vravela, nech idem domov, že všetko bude v poriadku. Bola som zmätená, že to neni skutočné. Pripomínalo mi to Matrix.

Doma po 1 nočnej:

To čo sa dialo doma, tie pocity úzkosti neprajem nikomu... Ale boli tam aj neskutočne krásne momenty.

Prvá prišla za mnou dcérka. Syn spal, neskôr sedel za PC. Stále som mala pocit, že som v nereálnom svete. V svete kde anjeli ovplyvňujú správanie nás okolo a že niekto je vypnutý a niekto zapnutý... Niečo mi naznačilo, že dcérka je „zapnutá“, že som stále v nerealite. A že „prebudení“ môžu cez ňu komunikovať so mnou. Snažila som sa ju teda vnímať, počúvať, robiť, čo chce. Na oči sme sa dávali čelenky a okuliare. Naslepo sme kreslili prírodu, kvety a tak. A potom robila veci, počas ktorých som mala pocit, že ju ovláda Marek. Že on o všetkom vie. Vyberal mi piesne, ktoré som mala počuť. Rôzne momenty tam boli (už nepamätám všetky). Dáždnik sme si dávali nad hlavu (akože na ochranu pred temnom) a tak sme spinkali. To všetko mi dávalo silu. Mala som pocit, že sa musím niečo naučiť a potom sa prebudím do anjelského sveta. Že tí neznámi ľudia sú už prebudení...

V tomto nereálnom svete som zažila aj dosť zlého smutného. Pocity, že som v pekle. Na to si pamätám viac. Je zvláštne, že človek si uchováva v hlave ľahšie tie zlé veci. Malo by to byť naopak...

Mala som pocit, že niečo je zle už od odchodu z práce. Prvá vec bola, že som skontrolovala či sú deti doma (u bývalého). Odľahlo mi keď som ich našla spať v posteliach. Aspoň som vedela, že nie som sama. Ale obavy som mala stále.

Najprv ma zaskočil zajac, ktorý akosi splašene pobehoval po kletke. Tak som sa na miesto obývačky uložila v spálni. Vonku bolo stále čudne zamračené, upršané počasie. Mala som pocit, že som v „zlom svete“. Že nemôžem nič jesť ani spať, lebo tam uviaznem navždy. Lebo neni skutočný. A keď som sa dcérky pýtala, či môžem niečo jesť, uhýbala mi pohľadom. Nejedla som teda nič...

Toto ale nebolo to najhoršie. Najhoršie bolo keď mi dcérka „naznačovala“, že mám bojovať aby nešla do pekla. Tie momenty, keď môj syn, ktorý bol väčšinu času ticho, povedal alebo zapol niečo, čo ju rozrušilo a začala plakať. Že jej brat chce, aby nešla do nebička, aby skončila v pekle. Vždy som ju objala, tíšila... ukludňovala, že to neni skutočné. Že pôjde do nebička, že mi má ukazovať, čo mám robiť.

Nemala som z tých slov dobré pocity, tak som sa rozhodla, že sa pôjdeme prejsť ku mne do podnájmu. Ako sme išli začalo svietiť nádherné slnko. Mala som pocit, že tak nádherne ešte nesvietilo. Lenže dcérka začala zase plakať, že ona nejde. A v tom mi volali kolegyne, s ktorými chodím autom do práce, či mám dovolenku. Tak som sa rýchlo otočila aj s dcérkou, ukludnila ju, že všetko bude v poriadku, nechala ju u bývalého a odišla do práce. Hoci mi to strašne trhalo srdce. No mala som pocit, že nič z toho neni skutočné...

Druhú nočnú sa tiež opakovalo, že som bola chvíľkami mimo, a preto som nakoniec skončila na psychiatrii. Od Mareka som schytala nepekny blok. V momente, keď mi mal byť najviac oporou, ma opustil ☹️. Začala som si myslieť, že z jeho strany to všetko bola len hra. Neskôr ma odblokoval a po 3 mesiacoch nekomunikácie som mu 5. augusta napísala. A... odpísal. Zase sme si písali, ale bolo to také všelijaké. Kým nedostal, čo chcel písal. Potom sa vždy aj na 4 dni odmlčal. A ja som bola strašne závislá na tom, aby ma mal niekto rád. A vypisovala, a vypisovala... a jemu liezla na nervy. Nikdy to dlho nevydržalo...

Časom som skončila znovu v nemocnici. Skúsila som vysadiť lieky a zase sa mi diali čudné veci. Od Mareka som schytala opäť blok. A znovu sa mi po čase zlepšoval stav a začali diať krásne veci, znamenia čísla... Po 2 prepustení som sa dokonca začala zaujímať o výklady. Dovedli ma k nim čísla. A tak som bola na vážkach. Cirkev to zakazuje, ale čísla chcú aby som ich pozerala? V hlave mi prišla blesková odpoveď: „Nie je dôležité na čo slúžili predtým, ale na čo slúžia teraz.“ Nevidím na výkladoch nič zlé. Skôr mám pocit, že nám pomáhajú za šťastím a na ceste stať sa lepším človekom.

Zo zvedavosti som ich začala pozerávať. Sprvoti sa mi skoro v každom výklade objavoval dvojplameň. „Neni pochyb! Musí to byť on!“ hovorila som si v duchu. Ďalej informácie ako milostný trojuholník (vždy som akosi myslela na tú jeho snúbenicu), nevedel sa rozhodnúť ale miluje mňa... a bla bla bla... Výklady mi dávali silu bojovať a čo bolo dôležitejšie – Nádej.

Samozrejme, začala som si študovať niečo o dvojplameňoch. Dokonca som natrafila na krásny úryvok: „Dvojplamene sú Duše vytvorené Stvoriteľom v rovnakom čase, majú rovnaký, identický plán a sú prejavmi aspektu JIN a JANG v inkarnácii. Duše dvojčiat sa nemôžu rozdeliť. Jin nemôže existovať bez Jangu. Preto, či už je vaše Dvojča inkarnované alebo nie, vždy budete cítiť a hľadať túto špeciálnu Dušu stvorenú pod Jedným Lúčom Svetla.“

Budú to 4 roky čo som ho videla naposledy a 4 mesiace čo sme si napísali naposledy. Presne na moje narodeniny sa úplne odmlčal. Čas tak rýchlo beží a mne sa zdá akoby to bolo včera, čo ma opustil v podnájme.

Súčasnôst:

Budú časy, keď budeš mať pocit, že tvoj život sa rozpadol a všetko je stratené. Vedz, že to nie je tvoja deštrukcia. Ale tvoje znovuzrodenie...

Včera – 20.2.2020 sa mi stalo niečo krásne:

Sedela som v autobuse a myslela na Mareka. Už neviem presne, na čo som myslela. A zrazu, taká myšlienka: „Už ani neviem, ako voniaš.“ A vzápätí: „Hanba mi! Už by som tvoju vôňu ani nespoznala...“ Za mnou sedeli mladí chalani... a zrazu... z jedného z nich... tá vôňa. „To nemôže byť ona. Už mi asi šibe“ pomyslela som si. Ale čím viacej ku mne zavanula, tým viac som vedela, že ale áno je to ONA. Čo som si ju privolala?

Depresia, strach, úzkosť... to všetko ma pomaly ale isto opúšťa. Snažím sa venovať činnostiam, ktoré milujem. Všetko, čo mi pôsobilo strach, som dala na čas bokom. „Môj život sa každý deň zlepšuje“ jedna z afirmácií, ktoré som si vytvorila pre potešenie, a aby mi dodali

silu. Snažím sa veriť v lepšie zajtrajšky. Chcem dať výpoveď a plniť si svoje sny. Vlastne také menšie, si plním v podstate každý deň ☺. Kedy-tedy, napíšem Marekovi. Sú to však už len také posledné *výkriky do tmy*, pretože on sa neozýva.

Čo by bolo, keby... (vymyslené)

Sedím a premýšľam o ňom. Už po stýkrát. Po malých dúškoch pijem teplý čajík z modrého hrnčeka s nápisom „I can do all things through christ, who strenghts me“ – Dokážem všetko cez Krista, ktorý ma posilňuje. Z mobilu mi hrá pieseň od Evy Burešovej – Brzy se vrat'. Započúvam sa do jednej z mojich najobľúbenejších piesní:

„Ty si tam stál, bez ptní

A zložil s mi to najkrásnejší vyznaní

Snažil ses byť dospelý

A říkal si, že vzdálenost nás nezmění

Mel si mě rád bez hranic

Chtěl si zůstat nad věcí, dělat jako nic

Vzal si mou dlaň a dal mi slib

A pak si řekl už bys mela jít...“

Takto nejako si predstavujem nás dvoch. Ja som musela ísť na zem, on zatiaľ nie. Vyznal mi lásku, sľúbil mi, že si ma nájde a rozlúčili sme sa...

Z myšlienok ma vyruší pípnutie mobilu. „Kamarátka chvíľu počká.“ Poviem si a odchlipnem si z čaju. Beriem do rúk mobil a prekvapene pozerám na obrazovku. Je to ON. Odblokoval a napísal. Neviem či sa smiať, či plakať a tak sa len pousmejem a z oka mi vytečie drobná slza. Je to slza šťastia. Čítam správu:

„Ahoj.“ to „obyčajné ahoj“ mi tak neskutočne chýbalo. Čo robiť? Nie ty musíš byť iná.

Neodpisuj. Nech bojuje.

Vydržala som a na druhý deň sa situácia opakuje znovu a príde ďalšia správa:

„Prepáč.“

Opäť nereagujem.

Na tretí deň opäť:

„Odpusť mi.“

Viem, že všetko oľutoval, ale nereagujem. Bojím sa. Tak strašne sa bojím, že by som tým prechádzala znovu. Tou neskutočnou bolesťou.

Prejde týždeň, počas ktorého bolo mŕtvo na oboch stranách. Je okolo 15:30 poobede. Utorok.

Príde mi správa. Opäť.

„Som tu.“

Zarazím sa a prekvapene píšem: „Kde tu?“

„Ty vieš.“

Neodpisujem, premýšľam, čo robiť. V tom videu, čo som mu poslala dávnejšie, muž čakal s kyticou pred autom a ona neprišla. Pamätám si, čo som mu napísala: „To by som ti ja nikdy nespravila.“

Chcem dodržať sľub, a tak odpíšem: „Idem.“

Jedným mojím snom bolo naučiť sa perfektne maľovať a robiť to každý deň. A tak som na túto výnimočnú chvíľu pripravenú. Už z diaľky ho zazriem. Stojí na benzínke, opretý o auto, ruky za chrbtom. „Tá sexi briadka, ach,“ myslím si. „A... on si nechal narásť vlasy?“ Má ich v drdole, ako som si vysnívala. Žeby bolo v tomto svete ozaj všetko možné, ak človek verí?

Už som takmer pri ňom. Delí nás pár krokov.

„Ahoj.“ Pozdraví sa a zahanbene pozrie do zeme. Nevie sa mi po tom všetkom pozrieť do očí.

Vidím to na ňom. Že mu to je všetko ľúto. „Toto je pre teba!“ podáva mi nádhernú kyticu kráľovských modrých ruží. Nechcem ani vedieť, čo to stálo.

„Nemôžem ju prijať. Musela byť drahá.“

„Ty si pre mňa drahá.“

Takmer som otvorila ústa. Čo to práve povedal? Nespoznávam ho. Mám pocit, že je to úplne iný človek. Je zrejmé, že prešiel veľkou transformáciou, presne ako aj ja. Dvojplamene sa vraj zrkadlia, tak všetko je možné.

„Kam pôjdeme?“ opýtam sa, keď prijmem kyticu.

„Nechaj to na mňa.“ povie s úsmevom, že som navrhla rande.

Po príchode do Levíc sme zakotvili v Omegi. Túto kaviareň mám veľmi rada. Robia úžasné zákusky. Som v šoku. Trafil kyticu aj kaviareň. Odkiaľ to všetko vedel?

Sadli sme si.

„Chcem sa ti ospravedlniť za to, ako som sa choval.“ Začal, kým sme čakali na čašníka. Chytil ma pri tom za ruku.

„Ja...“ odtiahla som ruku. „neviem... tak veľmi som si ťa priala. Tak veľmi som chcela, aby si bol pri mne. A ty si nebol. Ani vo chvíľach, keď som ťa najviac potrebovala.“

„Viem.“ sklopil oči. „Chcem to napraviť. Povedz ako.“

„Na začiatok stačí Viedenská.“ zasmiala som sa. Pozrel na mňa trochu vykoľajene, a preto som pokračovala: „Odpúšťam ti. Chcem zabudnúť na všetko zlé a začať odznova. Nevracat' sa už do minulosti. Súhlasíš?“

„Súhlasím.“

Začali sme s Marekom spolu chodiť. Netrvalo dlho a hľadali sme si spoločné bývanie. V delfináriu ma požiadal o ruku. Na svadobnú cestu sme išli na Maldivy. V našu prvú manželskú noc sa nám podarilo splodiť naše dvojčatá 😊. Splnili sa mi všetky sny, a tak vymýšľam nové a stále krajšie. Pretože – snívať je krásne.